

TESS GERRITSEN

Rehine

Bir
Rizzoli
&
Isles
Macerası

—
Polisiye
Gerilim
—

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Casuslar Sahili

REHİNE

Orijinal adı: Vanish

© 2005, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Selim Yeniçeri

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2011 (*Siliniş* adıyla yayımlanmıştır.)

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ağustos 2019

8. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-8036-94-7

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Rehine

Tess Gerritsen

Çeviren: Selim Yeniçeri

Bir kez daha, Jacob'a.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Teşekkür

Rehber ışıgım ve menajerim Meg Ruley'e; Jane Rotrosen Ajansı'ndan Jane Berkey ve Don Cleary'ye; Ballantine Books'tan Linda Marrow ve Gina Centrello'ya; ve Transworld'den Selina Walker'a en derin minnetlerimle. Bu kitabı sizler mümkün kıldınız.

Adım Mila ve bu benim yolculuğum.

Hikâyeye başlayabileceğim birçok nokta var. Büyüdüm kasabadan, Miadziel yöresinde, Servac Nehri'nin kıyılardaki Kryvicy'den başlayabilirim. Sekiz yaşımdayken annemin öldüğü veya on iki yaşımdayken babamın komşunun kamyonunun tekerlekleri altında kaldığı günlerden başlayabilirim. Ama sanırım hikâyeme Belarus'taki evimden çok uzaklarda, Meksika çöllerinden başlamalıyım. Masumiyetimi kaybettiğim yer orası çünkü. Hayallerim orada öldü.

Bulutsuz bir kasım günü; büyük siyah kuşlar hayatımda daha önce hiç görmediğim kadar masmavi bir gökyüzünde daireler çiziyor. Gerçek adımlı bilmeyen ve bunu hiç umursamayan iki adamın kullandığı beyaz bir minibüste oturuyorum. Sadece gülüyor ve Mexico City'de uçaktan inerken gördüklerinden beri bana Red Sonja diyorlar. Anja bunun saçmıdan kaynaklandığını söylüyor. *Red Sonja*, benim hiç görmediğim ama Anja'nın gördüğü bir filmin adı. Bana Red Sonja'nın, düşmanlarını kılıcıyla kesip biçen güzel bir kadın savaşçı olduğunu fısıldıyor. Güzel olmadığım için adamların bu ismi benimle alay etmek için kullandığını düşünüyorum; sonuçta bir savaşçı da değilim. Daha on yedi yaşımdayım ve başıma neler geleceğini bilmediğim için korkuyorum.

Minibüs ikimizi ve diğer beş kızı ıssız çöl yollarından gö-

türürken Anja'yla ele eleyiz. Minks'teki kadının bize söz verdiği şey, bir "Meksika Paket Turu" ama gerçekte ne anlama geldiğini biliyoruz: Bir kaçış! Bir fırsat. Bize uçakla Mexico City'ye gideceğimizi ve oradaki havaalanında birilerinin bizi karşılayacağını, sınırdan geçerek yeni bir hayata başlamamıza yardım edeceklerini söylemişti. "Burada hayatınızda ne var ki?" demişti. "Kızlar için iyi işler yok, ev yok, kaliteli erkekler yok. Anne ve babalarınız yok. Ve sen Mila, İngilizceyi çok iyi konuşuyorsun" demişti bana. "Amerika'da *bu kadar* kolay uyum sağlarsın." Parmaklarını şaklatmıştı. "Cesur ol! Şansını kullan. Yol masraflarınızı işverenleriniz karşılayacak. Ne bekliyorsunuz ki?"

Arabanın pencerelerinden uzanan uçsuz bucaksız çöle bakınca, bunu beklemediğimi düşünüyorum. Anja bana soku-lurken minibüsteki bütün kızlar sessiz. Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz: *Ne yaptım ben?*

Araba yolculuğumuz tüm sabah sürdü. Öndeki iki adam bize bir şey söylemiyor ama yolcu tarafındaki adam dönüp dönüp bize bakıyor. Daima Anja'ya göz atıyor; bakışlarından hoşlanmıyorum. Anja başını omzuma koyarak uyuduğundan bunu fark etmedi. Çok utangaç bir kız olduğu için okulda ona hep "fare" derdik. Bir delikanlının ona bakması bile kızarmasına yeterdi. Aynı yaştayız ama Anja'nın uyuyan yüzüne baktığımda bir çocuk görüyorum ve şöyle düşünüyorum: Onun benimle gelmesine izin vermemeliydim. Ona Kryvicy'de kalmasını söylemeliydim.

Sonunda minibüs otobandan ayrılıp toprak bir yola dalıyor. Diğer kızlar sarsıntıyla uyanarak pencerelerden uzanan kahverengi tepelere ve eski kemikler gibi dağılmış kayalara bakıyorlar. Büyüdüğüm kasabaya ilk kar çoktan düşmüştü ama burada, kışın bilinmediği topraklarda, sadece toz, mas-mavi gökyüzü ve kavruk çalılar var. Araba duruyor ve iki adam dönüp bize bakıyor.

Şoför Rusça konuşuyor. “Şimdi inip yürüme zamanı. Sınırı geçmenin tek yolu bu.”

Minibüsün yan tarafındaki sürgülü kapıyı açıyorlar ve yedi kız teker teker inerek, güneşten gözlerimizi kırpıştırarak ve uzun yolculuktan sonra gerinerek iniyoruz. Parlak güneş ışığına rağmen hava beklediğimden çok daha serin. Anja elimi tuttuğunda titriyor.

“Buradan” diye emreden şoför bizi tepelere uzanan toprak bir yola yönlendiriyor. Kayaların ve bacaklarımıza takılan dikenli çalıların arasından tırmanıyoruz. Anja’nın ayağında açık ayakkabılar var, sivri taşları silkelemek için sık sık duruyor. Hepimiz susadık ama adamlar su içmemiz için sadece bir kez durmamıza izin verdi. Sonra çakıl yolda sendeleyerek ilerlemeye devam ediyoruz. Zirveye ulaştıktan sonra aşağı, ağaçlık bir alana doğru inmeye başlıyoruz. Kurumuş bir dere yatağı olduğunu ancak aşağı ulaştığımız zaman görebiliyoruz. Kıyıda bizden önce geçenlerin attığı şeyler var: Plastik su şişeleri, kirli bir bebek bezi ve derisi güneşten çatlamış eski bir ayakkabı. Bir ağaç dalına asılı kalmış mavi bir tente parçası. Bu yoldan birçok hayalperest geçmiş –şimdi onlara yedi kız daha ekleniyor– ve Amerika’da yeni bir yaşam umudu aramış. Aniden korkularım siliniyor, çünkü burada, bu kalıntıların arasında, hedefimize yaklaştığımızı gösteren kanıtlar var.

Adamlar bize yürümemizi işaret ediyor; karşı kıyıdan tırmanmaya başlıyoruz.

Anja elimi çektiştirip “Mila, artık yürüyemiyorum” diye fısıldıyor.

“Mecbursun.”

“Ama ayaklarım kanıyor.”

Çürük içindeki ayak parmaklarına, kan sızan hassas derisine bakıp adamlara sesleniyorum: “Arkadaşım ayağın kesmiş!”

“Umurumda değil” diyor şoför. “Yürümeye devam edin.”

“Devam edemeyiz. Sarılması gerek.”

“Ya yürümeye devam edersiniz ya da ikinizi burada bırakırız.”

“En azından ayakkabılarını değiştirmesine izin verin!”

Adam bana dönüyor. O anda bir değişim geçiriyor. Yüzündeki ifade Anja’yı ürkütüyor. Diğer kızlar donup kalıyorlar ve adam bana doğru yürürken, iri iri açılmış gözlerle bakarak birbirlerine sokuluyorlar.

Darbe o kadar hızlı ki gelişini görmüyorum bile. Bir anda dizlerimin üzerine çöküyorum ve birkaç saniye için dünyam kararıyor. Anja’nın çılgınlıkları uzaktan geliyor gibi. Sonra acıyı ve çenemdeki zonklamayı algılıyorum. Ağzımda kanın tadını hissediyorum. Parlak damlalar halinde nehir taşlarının üzerine akıyor.

“Kalk ayağa. Haydi, kalk ayağa! Burada yeterince zaman kaybettik.”

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Anja korku dolu gözlerle bana bakıyor. “Mila, sadece uslu ol!” diye fısıldıyor. “Bize söylediklerini yapmak zorundayız. Ayaklarım artık acımıyor, gerçekten. Yürüyebilirim.”

“Şimdi anladınız mı?” diyor adam, bana dönerek. Diğer kızlara bakıyor. “Beni kızdırdığınızda ne olacağını anladınız mı? Karşılık verirsiniz? Yürüyün şimdi!”

Kızlar nehir yatağında sendeleyerek yürümeye başlıyorlar acilen. Anja elimi tutarak beni sürüklüyor. Direnemeyecek kadar sersemlemişim. Önümdeki yolu zorlukla görerek, ağzımdaki kanı yutarak arkasından sendeliyorum.

Çok kısa bir mesafe kalmış. Ağaçların arasından dolaşarak karşı kıyıya tırmanıp aniden kendimizi toprak bir yolda buluyoruz.

Orada iki minibüs park etmiş, bizi bekliyor.

“Sıraya girin” diye emrediyor şoförümüz. “Haydi, acele edin! Size bir bakmak istiyorlar.”

Bu emre şaşkırmamıza rağmen, ağrıyan ayaklarımız ve tozlu giysilerimizle yedi kız sıraya giriyoruz.

Minibüslerden dört adam iniyor ve şoförümüzü İngilizce selamlıyor. Amerikalılar. İriyari bir adam yavaşça sıranın önünde yürüyerek hepimizi baştan aşağı süzüyor. Başında bir beysbol kasketi var ve sığırlarını inceleyen bronz tenli bir çiftçiye benziyor. Önümde durup bana çatık kaşlarla bakıyor. “Buna ne oldu böyle?”

“Ah, karşılık verdi” diyor şoförümüz. “Sadece bir çürük.”

“Çok cılız zaten. Onu kim ister ki?”

İngilizce anladığımdan haberi var mı? Umurunda mı? Cılız olabilirim ama onun da yüzü bir domuzunkine benziyor.

Bakışlarını çoktan diğer kızlara çevirmişti. “Pekâlâ” deyip sırtıyor. “Bakalım neleri varmış.”

Şoförümüz bize dönüyor. “Soyunun!” diye emrediyor Rusça.

Şaşkınlıkla bakakalıyoruz. O ana kadar Minsk’teki kadının bize doğruyu söylediğini, Amerika’da bizim için iş ayarladığını umuyordum. Anja üç küçük kıza bakacak, ben de bir gelinlik mağazasında tezgâhtar olarak çalışacaktım. Şoför pasaportlarımızı aldıktan sonra bile, toprak yollarda düşe kalka yürürken bile, kafamda bu düşünce var: Hâlâ her şey yoluna girebilir. Hâlâ doğru olabilir.

Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. Bizden yapmamızı istedikleri şeye hâlâ inanamıyoruz.

“Beni duymadınız mı?” diye bağılıyor şoförümüz. “Hepiniz *onun* gibi mi olmak istiyorsunuz?” Darbe yüzünden hâlâ zonklayan şişmiş yüzümü işaret ediyor. “Dediğimi *yapın!*”

Kızlardan biri başını iki yana sallayarak ağlamaya başlıyor. Bu şoförü öfkeliendiriyor. Attığı tokatla kızın başı arkaya dönüyor ve kız yana doğru sendeliyor. Kızı kolundan tutup bluzunu yakalıyor, yırtarak açıyor. Kız çığlık çığlığa adamı itmeye çalışıyor. İkinci tokat kızı yere seriyor. Adam kıza yaklaşıp kaburgalarına sert bir tekme patlatıyor.

“Şimdi” diyor bize dönerek. “Sıradaki kim olacak?”

Kızlardan biri hemen gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Şimdi hepimiz itaat ediyor, bluzlarımızı, gömlekle-
rimizi, eteklerimizi ve pantolonlarımızı çıkarıyoruz. Utangaç,
küçük Anja bile itaatkâr bir şekilde üstünü çıkarıyor.

“Her şeyi!” diye emrediyor şoförümüz. “Hepsini çıkarın.
Siz kaltaklar neden bu kadar yavaşsınız? Ama hızlı hareket
etmeyi yakında öğrenirsiniz.” Kollarını göğüslerinin üzerin-
de kavuşturmuş bir kıza yaklaşıyor. Kız külotunu çıkarma-
mış. Adam bel lastiğini yakalayıp çekerek koparırken kız yü-
zünü buruşturuyor.

Dört Amerikalı etrafımızda kurtlar gibi dönmeye, vücutla-
rımızı baştan aşağı incelemeye başlıyor. Anja o kadar titriyor
ki dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.

“Bununla bir deneme yapacağım.” Kızlardan biri bileğin-
den sertçe çekilip sıradan uzaklaştırılırken hıçkırıyor. Adam
saldırısını gizlemeye bile gerek duymuyor. Kızı yüzükoyun
minibüslerden birinin yan tarafına itiyor, pantolonunun fer-
muarını indirip kızın içine giriyor. Kız çığlık atıyor.

Diğerleri de yaklaşık tercihlerini yapıyor. Anja aniden ya-
nımdan uzaklaştırılıyor. Onu tutmaya çalışıyorum ama şoför
kolumu kıvrarak bizi ayırıyor.

“*Seni kimse istemiyor*” diyor. Beni minibüse itip içeri ki-
litliyor.

Pencereden her şeyi görüp duyabiliyorum. Adamların
kahkahaları, kızların karşı koymaları ve çığlıkları. İzlemeye
dayanamıyorum ama başımı da çeviremiyorum.

“Mila!” diye bağılıyor Anja. “Mila, bana yardım et!”

Ona ulaşma çabasıyla kilitli kapıyı yumrukluyorum.
Adam onu yere yatırarak bacaklarını açmaya zorluyor. Anja
bilekleri toprağa mihlanmış, gözlerini acıyla kapamış halde
sırtüstü yatıyor. Pencereyi yumruklayarak çığlık atıyorum
ama camı kıramıyorum.

Adam onunla işini bitirdiğinde Anja'nın bacaklarında kan var. Adam pantolonunun fermuarını çekerken "Güzel" diyor. "Çok güzel."

Anja'ya bakıyorum. Önce öldüğünü sanıyorum, çünkü hiç kıpırdamıyor. Adam ona bakmıyor bile; bir su şişesi çıkarmak için sırt çantasına uzanıp iri bir yudum alıyor. Anja'nın hareketlendiğini görmüyor.

Anja aniden ayağa fırlayıp kaçmaya başlıyor.

Çöle doğru hızla koşarken ellerimi cama dayayarak arkasından bakıyorum. *Acele et, Anja! Koş! Koş!*

"Hey!" diye bağıyor adamlardan biri. "Şu kaçıyor!"

Anja hâlâ koşuyor. Yalınayak, çıtır çıtır ve sivri taşlar ayaklarını kesinlikle kesiyor olmalı. Ama önünde uçsuz bucaksız çöl uzanıyor ve tereddütsüz koşuyor.

Arkana bakma. Koşmaya devam et! Kaç...

Silah sesi kanımı donduruyor.

Anja öne doğru savrulup yere düşüyor. Ama henüz yenilmedi. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor, sarhoş bir kadın gibi birkaç adım sendeliyor, sonra tekrar dizlerinin üzerine çöküyor. Şimdi sürünüyor ve her santim bir zafer. Hiçbirimizin göremediği bir eli tutmak ister gibi uzanıyor.

Bir silah sesi daha.

Bu kez Anja düştüğünde bir daha kalkmıyor.

Minibüs şoförü silahını kemerine sıkıştırıp kızlara bakıyor. Anja'nın biraz uzaktaki cesedine bakarken hepsi kollarını vücutlarına sarmış, birbirlerine sokulmuşlar ve korkuyla titriyorlar.

"Yazık oldu" diyor Anja'ya tecavüz etmiş olan adam.

"Peşlerinden gitmeye değmez" diyor şoför. "Hâlâ altı kız var."

Adamlar malları denediler ve şimdi pazarlık ediyorlar. İşleri bittiğinde bizi canlı hayvanlar gibi ayırıyorlar. Her minibüse üç kız. Bizim için ne kadar ödediklerini duymadım; sa-

dece kendimin başka bir anlaşmanın parçası gibi kullanılan bir kelepir olduğumu biliyorum.

Beni bindirdikleri araba uzaklaşırken Anja'nın cesedine bakıyorum. Onu gömmeye bile gerek görmediler; güneş ile rüzgârda sere serpe yatıyor, aç kuşlar tepesinde daire çizmeye başladı bile. Birkaç hafta içinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Tıpkı benim kimsenin adımı bile bilmediği bir ülkede silineceğim gibi, o da silinip gidecek. Amerika'da...

Otobana saptığımızda bir tabela görüyorum: US 94.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Dr. Maura Isles bütün gün temiz hava almamıştı. Sabahın yedisinden beri aldığı tek şey ölümün kokusuydu ve bu kokuyu o kadar iyi tanıyordu ki neşterle soğuk eti keserken ve açığa çıkan iç organlarının leş kokusu etrafa yayılırken yüzünü bile buruşturmadı. Bazen cesetleri gözlemlemek için yanında duran polis memurları o kadar sağlam çıkmazdı. Bazen Maura, onların kokuyu bastırmak için burun deliklerine sürdükleri Vicks'in kokusunu alırdı. Bazen Vicks bile yeterli olmazdı ve aniden oldukları yerde sallandıklarını, arkalarını dönerek lavaboya kustuklarını görürdü. Polisler çürüyen dokuların yaydığı sülfürümsü kokuya ve formalinin yakıcı kokusuna onun kadar alışkın değillerdi.

Bugün o kokulara eklenen ama ortama ait olmayan tatlı bir koku vardı: Şu anda otopsi masasında yatan Bayan Gloria Leder'in teninden yayılan hindistancevizi yağı kokusu. Ayak tırnaklarında parlak pembe oje olan, iri kalçalı, iri göğüslü, elli yaşında, boşanmış bir kadındı. Bronz tenindeki beyaz çizgiler, evinin yüzme havuzunun kıyısında ölü bulunduğu günde üzerinde olan mayosunun iplerinden kalmıştı. Bikini giymişti, vücudu sarkmış orta yaşlı kadınlar için ideal seçim sayılmazdı. Ben en son ne zaman mayo giymiştim, diye düşündü Maura; hayatını son anlarında yazın tadını çıkaran Bayan Gloria Leder'ı kıskanmıştı bir an. Neredeyse ağustos

ayıydı ve Maura daha ne plaja gitmiş ne yüzme havuzunun kenarında oturmuş, ne de kendi bahçesinde güneşlenmişti.

“Rom ve kola” dedi masanın ayakucunda duran genç polis memuru. “Sanırım bardağındaki şey buydu. Şezlongunun yanında duruyordu.”

Maura, Memur Buchanan’ı morgunda ilk kez görüyordu. Yüzündeki kâğıt maskeyle sürekli oynaması ve ağırlığını sürekli bir ayağından diğerine atması Maura’nın sinirini bozuyordu. Çocuk, polis olamayacak kadar genç görünüyordu. Hepsisi artık fazla genç görünmeye başlamıştı zaten.

“Bardağın içindeki sıvıyı aldınız mı?” diye sordu Memur Buchanan’a.

“Ah... hayır, hanımefendi. İyice kokladım. Rom ve kola içtiğinden eminim.”

“Sabahın dokuzunda mı?” Maura, masanın diğer tarafında duran asistanı Yoshima’ya baktı. Yoshima her zamanki gibi sessizdi ama Maura genç adamın siyah kaşlarından birinin kalktığını gördü. Bunun, Yoshima’dan alabileceği tek yorum olacağını biliyordu.

“Pek fazla içmemiş” dedi Memur Buchanan. “Bardak hâlâ neredeyse ağzına kadar doluydu.”

“Pekâlâ” dedi Maura. “Sırtına bir bakalım.”

Yoshima’yla birlikte cesedi yana çevirdiler.

“Kalçasında bir dövme var” dedi Maura. “Küçük mavi bir kelebek.”

“Tanrım” dedi Buchanan. “Bu yaşta bir kadında mı?”

Maura başını kaldırdı. “Elli yaş senin için bir hayli ileri, değil mi?”

“Yani... şey, annem o yaşta.”

Dikkat et, evlat. Ben sadece on yaş daha küçüğüm.

Neşteri alıp kesmeye başladı. Günün beşinci cesediydi, hızlı çalışmıştı. Dr. Costas tatilde olduğundan ve önceki gece bir trafik kazası geldiğinden, soğuk oda o sabah ceset tor-

balarıyla doluydu. Biriken işleri bitirmiş olmasına rağmen, buzluğa iki ceset daha getirilmişti. Onların yarına kadar beklemesi gerekecekti. Morgun memur personeli çoktan paydos etmişti ve Yoshima bir an önce eve gitme telaşıyla saatine bakıp duruyordu.

Maura eti keserek göğüs kafesiyle karın bölgesindeki organları açığa çıkardı. Sarkan organları alıp incelenmek üzere kesme sehпасına yerleştirdi. Gloria Leder yavaş yavaş sırtlarını açıyordu: Yağlı bir karaciğer, çok fazla rom ve kola içmiş olduğunu gösteriyordu. Rahmi miyomlarla doluydu.

Sonunda, kafatasını açtıklarında, ölüm nedeni ortaya çıktı. Maura beyni eldivenli elleriyle alırken görmüştü. “Subaraknoid kanama” deyip Buchanan’a baktı. İçeri girdiği andakinden çok daha solgun görünüyordu şimdi. “Bu kadında muhtemelen anevrizma vardı; beyin kökündeki damarlardan birinde zayıf bir nokta. Hipertansiyon durumu kötüleştirmiş olabilir.”

Buchanan bakışlarını Gloria Leder’in kafatasından sarkan ve yüzünü kısmen örten gevşek deriden ayırmadan yutkundu. Genellikle polis memurları bu noktada yüzlerini buruşturur veya başlarını çevirirdi; yüzün eski bir lastik maske gibi sarkışını gördükleri zaman.

“Yani... doğal bir ölüm olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Buchanan.

“Doğru. Burada görmem gereken başka bir şey yok.”

Genç adam otopsi masasından çekilirken sendeliyordu. “Sanırım biraz temiz hava alsam iyi olacak...”

Ben de öyle, diye düşündü Maura. Bir yaz akşamı, bahçemin sulanması gerekiyor ve ben bütün gün dışarı çıkmadım.

Ama bir saat sonra hâlâ binadaydı. Masasında oturmuş, laboratuvar evrakını inceliyor, raporları gözden geçiriyordu. Ameliyathane kıyafetini çıkarmış olmasına rağmen, morgun kokusu hâlâ üzerindeydi ve anının kendisi kaybolmadı.

ğından ne kadar sabun ve su harcarsa harcasın, çıkmıyordu. Diktafonu alıp Gloria Leder’la ilgili raporunu kaydetmeye başladı.

“Evinin yüzme havuzunda bir şezlongun yanında ölü bulunmuş elli yaşında beyaz bir kadın. Hiçbir görünür travması olmayan, bakımlı, sağlıklı bir kadın. Dış inceleme, karın bölgesinde eski bir ameliyat izini gösterdi; muhtemelen bir apandisit ameliyatı. Küçük bir kelebek dövmesi...” Duraksayarak dövmeyi hatırlamaya çalıştı. Sol kalçasında mı, sağ kalçasında mıydı? Tanrım, çok yorgunum, diye düşündü. Hatırlayamıyorum. Ne önemsiz bir detay. Sonuçlarıyla ilgili hiçbir fark yaratmazdı ama yanlış bilgi vermekten nefret ederdi.

Yerinden kalkıp boş koridordan merdivene yürürken topukları beton basamaklarda cınladı. Laboratuvara girip ışıkları açtığında, Yoshima’nın yine her yeri tertemiz bıraktığını gördü; masalar silinmişti ve pırlıl pırlıl parlıyordu. Yerler paspaslanmıştı. Soğuk odaya geçti, ağır dolap kapısını çekti. Soğuk buharlar dışarı yayıldı. Pis kokulu bir suya dalacakmış gibi refleks olarak nefes aldı ve dolaba girdi.

Üzerinde ceset torbası olan sekiz sedye vardı; çoğu cenaze evlerine gitmek için bekliyordu. Sırada ilerledi ve sonunda Gloria Leder’in etiketini buldu. Fermuarı açıp ellerini cesedin kalçasının altına soktu ve dövmeyi görebileceği kadar çevirdi.

Sol kalçadaydı.

Tekrar fermuarı çekip torbayı kapadı ve tam dışarı çıkmak üzereyken aniden donup kaldı. Dönüp soğuk odaya baktı.

Bir şey mi duydum?

Havalandırma çalışmaya ve buzlu hava üflemeğe başladı. *Evet, sanırım buydu,* diye düşündü. Fan. Ya da buzdolabı kompresörü. Belki de borulardaki suyun sesi. Artık eve gitme zamanıydı. Çok yorgundu ve hayal görmeye başlıyordu.

Yine gitmek için döndü.

Ama bir kez daha donup kaldı. Bir kez daha dönerek ceset

torbalarına baktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiği tek şey kendi nabzıydı.

Burada bir şey hareket etti. Bundan eminim.

İlk torbayı açtı ve göğsü dikilerek kapatılmış bir erkek cese-diyle karşılaştı. Çoktan otopsisı yapılmıştı. Kesinlikle ölüydü.

Hangisi? O ses hangisinden geldi?

Bir sonraki torbayı açtı ve çürükler içinde bir yüz, parçalanmış bir kafatasıyla karşılaştı. *Ölmüş.*

Titreyen ellerle üçüncü torbayı açtı. Naylon ayrıldı ve siyah saçlı, dudakları morarmış, solgun tenli genç bir kadının yüzüyle karşılaştı. Fermuarı aşağı kadar çekince kumaşı beyaz tenine yapışmış ıslak bir bluz gördü; ten soğuk su dam-lalarıyla hâlâ parlıyordu. Bluzu kaldırdığında iri göğüsler ve ince bir bel gördü. Gövde kısmı hâlâ sağlamdı; henüz patoloji neşteriyle kesilmemişti. El ve ayak parmakları morarmıştı; kollarda mavi damarlar görünüyordu.

Maura parmaklarını kadının boynuna bastırıp buz gibi deriyi hissetti. Kulağını dudaklara iyice yaklaştırarak bir nefes belirtisi, yanaklarda çok hafif bir şişme hareketi bekledi.

Ceset aniden gözlerini açtı.

Maura korkuyla sıçrayarak geri savruldu. Arkasındaki sedyeye çarptı ve tekerlekler dönerken neredeyse düşüyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken kadının gözlerinin hâlâ açık olduğunu ama odaklanamadığını gördü. Morarmış dudaklardan sessiz kelimeler süzülde.

Onu buzluktan çıkar ve hemen ısıt!

Maura sedyeyi kapıya doğru ittiyse de sedye yerinden kıpırdamadı. Paniğe kapıldığından, tekerleklerin kilidini açmayı unutmuştu. Hemen frenleri indirdi ve tekrar itti. Bu kez sedye soğuk odadan daha sıcak bölüme doğru hareket etti.

Kadının gözleri yavaşça tekrar kapandı. Maura ona doğru eğildi ama dudaklarından süzülen herhangi bir hava akımı algılayamadı. *Ah, Tanrım. Seni şimdi kaybedemem!*

Bu yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyordu; ne adı ne de tıbbi geçmişi hakkında bilgisi vardı. Kadında bulaşıcı ve ölümcül bir virüs olabilirdi ama yine de dudaklarının kadınıninkilere bastırdı ve soğuk etin tadını alınca neredeyse kusacaktı. Üç derin nefes verdi, şahdamarında atışı kontrol etmek için parmağıyla bastırdı.

Hayal mi görüyorum? Parmaklarımın arasında hissettiğim kendi nabzım mı?

Duvardaki telefonu kapıp 911'i aradı.

"Acil durum operatörü."

"Ben Adli Tıp'tan Dr. Isles. Bir ambulansa ihtiyacım var. Burada solunumu durmuş bir kadın var..."

"Affedersiniz, Adli Tıp mı dediniz?"

"Evet! Binanın arka tarafındayım, yükleme rampasının içinde. Albany Caddesi, tıp merkezinin tam karşısı!"

"Hemen bir ambulans gönderiyorum!"

Maura telefonu kapadı. Dudaklarını kadınıninkilere bastırırken mide bulantısını bir kez daha bastırdı. Üç hızlı nefes daha ve yine parmaklarını kadının boynuna dayadı.

Nabız! Kadının nabızı kesinlikle atıyordu!

Aniden bir öksürük, bir hırıltı duydu. Kadının nefes borusunda hava gidip gelmeye başlamıştı ve boğazındaki balgamı oynatıyordu.

Dayan. Nefes al kızım. Nefes al!

Güçlü bir siren sesi ambulansın gelişini haber verdi. Maura arka kapıları itip açtı ve araç geri geri yanaşırken ışıklara gözlerini kısarak baktı. İki sağlık görevlisi ellerinde malzemeleriyle arabadan dışarı fırladı.

"Buradan!" diye bağırdı Maura.

"Solunum hâlâ sıfır mı?"

"Hayır, şimdi nefes alıp veriyor. Nabız atışlarını da hissettim."

İki adam binaya daldı ve sedyede yatan kadına bakarak

Kimliği belirsiz, güzel bir kadın morgda, otopsi sırasını beklemektedir. Morgda duyduğu sesin nereden geldiğini bulmaya çalışan Adli Tabip Maura Isles, ceset torbasını açtığı anda dehşete düşer. Ceset gözlerini açmıştır. Acilen hastaneye yetiştirilen kadın, soğukkanlılıkla bir güvenlik görevlisini öldürüp altı kişiyi rehin alır. Rehinelerden biri doğum yapmak için hastanede olan hamile dedektif Jane Rizzoli'dir.

Bu öfkeli kadın kimdir, neyin peşindedir? Jane'in kocası FBI ajanı Gabriel Dean ile Maura Isles güçlerini birleştirip gizemli kadının kimliğini öğrenmeye çalışırlar. Olay yerine aniden federal ajanlar dolduğunda, bunun sadece basit bir rehine krizi olmadığı anlaşılır. Gizemi sadece silahlı kadının elindeki Jane çözebilir, tabii geceyi sağ salim atlattırsa...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Selim Yeniçeri

*Bu roman daha önce *Siliniş* adıyla yayımlanmıştır.

